

Nekrológ Dr. Gallai Istvánné Tringer Margit emlékére

Fájdalommal értesültünk kolléganőnk, Dr. Gallai Istvánné 2018. július 15-én, 83 éves korában tragikus hirtelenséggel bekövetkezett haláláról.

Zenei tanulmányait a kaposvári zeneiskolában kezdte Paulovits Erzsébetnél, majd 1956-tól ugyanitt tanított zongorát nyugdíjazásáig, majd óraadóként 2010-ig. A Kaposvári Liszt Ferenc zeneiskolában tanszakvezetőként irányította a zongora-tanszakot, ő volt az iskola zenei könyvtárának vezetője. Szeretettel segítette tanítványait és kollégáit szakmailag és emberileg is.

Pedagógusi tevékenysége nem lett volna teljes a boldog családi élete nélkül. Férjével és három gyermekével minden nehézséget leküzdöttek a hitükkel és szeretetükkel. Mindig boldogan mesélt gyermekei tanulmányairól, sikeréről, majd később unokáiról, dédunokáiról. Nagyon szerette a Balatont, már kora tavasszal az elsők között mártózott meg a hús habokban. A Teremtő is itt szólította magához, hogy csatlakozzon az égi zeneiskola tanári karához.

54 évi zenepedagógiai munkájának eredményességét bizonyítja, hogy 24 növendéke választotta a zenei pályát. Rendszeresen tartott bemutató órát, továbbképzést, előadást megyei országos és nemzetközi fórumokon. Mesterkurzusokat vezetett, különböző zenei versenyeken zsűrizett, szaklapokban jelentek meg írásai, kórusban is énekelt.

Édesapja Dél-Amerikában, Montevideóban kereste a jövőjét, mivel a 30-as évek gazdasági válsága miatt Magyarországon nem volt állása. Margitka is ott született, de a honvágy és a hazaszeretet visszahozta a családot Magyarországra.

Édesapja mérnök volt, édesanyja tanult zongorázni és szépen énekelt. Így a családban megvolt Margitka indíttatása a tudományos munka és a zenei pálya felé is. Kutató vegyésznek készült, a Műegyetemre is felvételt nyert, majd férjhez ment, így a kutatói munkának végleg búcsút mondott. Ekkor fordult a zenei pálya felé, Pécssett Bánky József zongoraművésznél szerzett zongoratanári diplomát. De Margitka egyáltalán nem bánta, hogy a zongoratanári pálya mellett döntött. Erről így beszélt:

„Kodály Zoltánt idézem: „Nem lehet egészen boldog ember, akinek nem öröm a zene.” Nekem ez megadatott. Az Úr különös ajándékának érzem, hogy így választhattam. Biztos vagyok benne, hogy egy kutató laboratóriumban is megtaláltam volna az örömet, de mennyivel más zenében élni, gyermekekkel foglalkozni! A gyermekkel való munkálkodás, törődés, nevelés, érzelmeik, értelmük csírája kibontakozásának irányítása, fejlesztése az, ami leginkább teljessé teszi az ember munkáját, küldetését. „A fény csak annak válik áldássá, aki másnak is ad belőle.” A zene csodákra képes: igyekeztem én is kis fényt gyűjtani tanítványaim szívében a zene hatalmas erejével.”

Ezek az érzések, gondolatok jellemezték egész pedagógiai munkáját. Nagyfokú empátiával, együttérzéssel, türelemmel és legfőképpen szeretettel igyekezett zeneszeretetre nevelni tanítványait. És, hogy ne szürküljön bele a munkájába, folyamatosan képezte magát.

A legkedvesebb zeneszerzője Mozart, de Haydn, Chopin és Bartók Béla is nagy hatással voltak rá. Viszont Johann Sebastian Bach zenéjét mindenképpen felettinek tartotta, mert „Bach minden hangja Istent tükrözi” (Pernye András).

Margitkát erős hite és szerető családja a nehézségeken mindig átsegítette, erősítette abban, hogy minden akadályt leküzdjön.

Származása és vallásossága miatt sokáig semmiféle elismerésben, jutalomban nem részesült. Csak a nyolcvanas évek után jöttek sorban a kitüntetések: Kiváló Pedagógus, Varró Margit-díj, Kaposvár Város Szolgálatáért kitüntetés. 2010. október 22-én pedig életpályájának megkoronázásaként vehette át a Prima-díjat a Vállalkozók Országos Szövetsége Somogy Megyei Szervezetétől.

Élete, munkássága és sugárzó szeretete mindnyájunk példaképévé tette Őt.

Margitka búcsúztatása 2018. augusztus 3-án lesz a kaposvári Szent Imre Templomban, hamvait pedig a Keleti Temetőben helyezik végső nyugalomba.

Nagy Tamás
a Kaposvári Liszt Ferenc Zeneiskola
tantestülete nevében

*Csendesen alszik, megpihent végleg
angyalok bölcsője ringatja már
nem jöhet vissza, hiába hívjuk,
emléke szívünkben otthon talál...*
(Szabó Balázs)

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy szeretett egykori zongoratanárnónk

Dr Gallai Istvánné (Margitka)

életének 83. évében, 2018. július 15-én, váratlanul örök nyugalomra tért.
Búcsúztató szentmiséje 2018. augusztus 3-án 14.00 órakor lesz a kaposvári
Szent Imre Templomban, majd ezt követően hamvait a Keleti Temetőben
helyezik örök nyugalomba.

2018. július 21. **MAGYAR KATOLIKUS RÁDIÓ**

Pannon panoráma

Szerkesztő: Gulyás Lóránt

Zenei szerkesztő: Máry-Szabó Eszter

A mai *Pannon panoráma* zenei szerkesztőjének Máry-Szabó Eszternek a nevében is tisztelettel köszöntöm hallgatóinkat, Gulyás Lóránt vagyok. Nem is olyan régen, pár héttel ezelőtt a Kaposvári Könyvtár egykori igazgatója, Varga Róbert egy család történetet ajánlott a figyelmembe. Ezt Dr. Gallai Istvánné Tringer Margit jegyezte, a Kaposvári Liszt Ferenc Zeneiskola nyugalmazott tanára. A valamivel több, mint félszáz oldalas írást pillanatok alatt elolvastam, aztán megtettem mégegyszer. A 83 éves Margó ugyanis nemcsak néhány történelmi korszak kristálytiszta lenyomatát vetette papírra és mutatta be egy polgári család életét, hanem az 1870-es évektől, nagyszülei históriájától kezdve napjainkig, példát mutatott emberségből, hazaszeretetből, küzdeni- és tenniakarásból is. Másrészt az *Árny és fény* című írás szinte minden mondatában érződött a szeretet üzenete és a teremtő Istenhez fűződő mindennapos és meglehetősen szoros kapcsolat csodája. Nos, a következő percekben ezekről is beszélgetek Margóval és a 90'-es éveinek elején járó Pista bácsival.

Dr. Gallai Istvánné: II. János Pál pápa szavaival szeretném kezdeni, aki azt mondta, hogy: „hálával emlékezzünk a múltra, szenvedéllyel éljük meg a jelent és bizalommal nézzünk a jövőbe.” A mi életünk is a XX. századra tevődik és ez olyan sok mindent tartalmaz történetileg magyarság szempontjából, egyes családok szempontjából is, hogy a gyermekeim, unokáim, amikor kicsi kis momentumokat próbáltam mesélgetni, akkor bízattak, hogy: - Anya, Nagyi írd le, mert így nem tudjuk összeállítani az egészet. És akkor gondoltam egy nagyot és nekiláttam és valójában úgy sikerült, hogy ahogy a gondolataim meg az átélt élményeim meg a hallott régi történetek bennem feloldódtak, megjelentek, azt próbáltam leírni tehát elsősorban a családomnak, aztán néhány barátoknak is odaadtam, és akkor terjedt-terjedt, úgyhogy most már elég sokan olvassák. Úgy érzem, hogy a mi életünk a XX. század élete, meg hát előtte a nagyszüleimé, akik még a XIX. században is éltek, olyan sokmindenen mentek keresztül, a történelem annyi minden tartogatott: gyönyörűséget, szépséget, az élet örömeit, ugyanakkor megpróbáltatásokat, üldöztetéseket, menekülést, ami edzette az embert. És úgy éreztem mindig, hogy én olyan csodálatos iskolát kaptam a felmenőimtől, a szüleimtől. Édesapám négyszer kezdte nulláról az életét és soha nem lankadt el és soha nem esett kétségbe. Mindig újból és újból Isten segítségével talpra állt, és ami őket nagyon segítette az, hogy édesanyámmal olyan végtelen szeretetben éltek, és a gyermekeivel együtt - hárman vagyunk testvérek -, hogy ez valami olyan erőt adott nekem is, hogy úgy éreztem, hogy amit kaptam azt énnekem meg kell élnem és tovább kell adnom a saját családomnak.

Riporter: Nem egyedül Margóval beszélgetünk, hanem Pista bácsival is, aki nyilván hasonló értékek mentén szervezte az életét, vagy élte az életét, és aztán amikor ez a két élet összekapcsolódott akkor is ugyanezeket az értékeket erősítették. Ha így nézzük a történet folyását, akkor Pista bácsi mit emelne ki ebből a sok-sok évtizedből?

Dr. Gallai István: Az őseim valamikor 1811 körül jöttek Ausztriából és itt telepedtek le Somogy megyében és itt alakították ki egy középosztály jellegű életformát, aminek én most már az ötödik generációja lettem volna, ha közben nem államosítják a Geiszler vaskereskedést 100 éves jubileuma alkalmából, és ezzel tulajdonképpen a családi tradíció, ennek ez a gazdasági oldala megszűnt létezni. Mindesetre az, hogy a gazdasági életben éltem és ennek az előnyeit is élveztem, arra kényszerített, hogy sokat gondolkozzak azon, hogy mit kellene létrehozni a politikában ahhoz, hogy a keresztény gazdasági elvek érvényesüljenek. Ezért amikor arra lehetőség nyílt, megalakítottuk Kaposváron a Keresztény Demokrata Néppártot megyei terjedelemben néhai Posza Ferenc barátommal és a most is működő, élő Farkas Gézával ügyvéd úrral együtt. Közben a közgazdasági végzettségem folytán kidolgoztam egy gazdasági programot, amit egy kis könyvecske alakjában közre is adtunk, ennek a címe az, hogy: *„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré”* – és ebben lefektettük azokat az elveket, amiket egy keresztény demokrata pártnak képviselni kell, és a párt ezt el is fogadta. A gödöllői program gazdasági részét én dolgoztam ki. Családi vonatkozásban azt tudom mondani, hogy itt Kaposváron mi képviseltük a polgári életformát sok évtizeden keresztül és ennek során egyértelmű volt az, hogy a keresztény kultúra és a keresztény

alapelvek képezik igazán az élet kedvező, és megfelelő vitelének az alapját. Házasságomban is ezt próbáltam keresztülvinni és úgy érzem, hogy immár 93 éves koromban visszatekintve hálát adok a jó Istennek, hogy ez így sikerült.

Riporter: Pontosan ezért ültünk le beszélgetni, hogy ezt a példát mások is megismerhessék. Az a családtörténet, amit Margó jegyez szintén a szeretetre, a keresztény értékekre épül és az Önök egész élete ezt közvetíti, a mai napig jegyes oktatásokon segítik a fiatal párok útkeresését, bibliaórákat is vezetnek. És akkor menjünk itt talán így tovább, hogy honnan ez a tettvágy, ez a tenni akarás?

Dr. Gallai Istvánné: Ezt is kaptam ajándékba a szüleimtől. Édesapám mindig azt mondta: „Gyerekek tanuljatok, tanuljatok, tanuljatok, mert a hitet és a tudást senki nem tudja tőletek elvenni, és a gerinceteket soha ne hajtsátok meg.” És amikor az „átkosban” a 45 utáni időszakban kezdődött a keresztényüldözés, édesapám pedig cukorgyári főmérnök volt tehát vezető pozícióban volt, akkor is minden vasárnap mentünk közösen a templomba és soha nem volt hajlandó behódolni. Ezért bizony számtalan üldöztetésben is volt része, 56 után különösen, akkor Kistarcsára is internálták, utána koncepciók perrel börtönbe tették, elvették a mérnöki diplomáját utána miután kiszabadult, akkor csak segéd munkásként dolgozhatott, tehát nagyon megküzdöttek, de mindig egyenes derékmal, őszintén, hitbe, Istenbe kapaszkodva, és a földi szeretetbe, amit Istentől kapott. Mert ez valami csodálatos ajándék volt mindnyájunk számára. Én magam nem erre a pályára készültem, mert végülis zenetanár lett belőlem, hanem énbennem mindig az volt, hogy egy tudós, feltaláló, különösen Marie Curie példaképem volt. Az, hogy ő asszony léte tudott Nobel díjas feltaláló lenni, ugyanakkor gyermeket nevelni, akik szintén hasonlóan tudósokká váltak, ez nekem példakép volt és valahogy énbennem is mindig ez volt. Édesapám is mérnök, a testvérem – fiútestvérem – is mérnöknek készült, én vegyészmérnöknek készültem, de aztán érettségi előtt megjelent egy fiatalember, akit egy hangversenyen ismertem meg, én régóta már zongoráztam és ezen a hangversenyen mindjárt úgy éreztük, hogy valahogy egy húron pendül a lelkünk. És ez májusban történt, júniusban érettségiztem, utána felvételi az egyetemre, és augusztusban akkor aztán találkoztunk, de ő Kaposváron mi meg Mezőhegyesen voltunk, jöttek-mentek a levelek, és augusztus 20-án jött el az a nagy pillanat, amikor eljött meglátogatni és megkérdezte, hogy: Ugye, nem megy el az egyetemre? És akkor én azt mondtam, hogy: Nem. Ez a nem volt az én igenem. 63 évvel ezelőtt történt ez, és most is hálát adok a Jóistennek, hogy övele egymásra találtunk, mert a 63 év igaz, hogy rengeteg küzdelmet, nehézséget, gondokat is jelentett, de az a szeretet, ami a családukban volt, 3 gyermekemmel, 10 unokámmal most már és már a hatodik dédunokánk is megszületett, ez olyan hatalmas ajándék a számunkra, amit nem győzünk megköszönni a Jóistennek.

Riporter: Kedves Hallgatóink! Mai műsorunkban dr. Gallai István nyugalmazott mérnök emberrel, Pista bácsival és dr. Gallai Istvánné Tringer Margit nyugalmazott zenetanárnővel, Margóval beszélgetünk. Keresztény, a szeretet parancsain alapuló

polgári értékrendről, küzdelmekről, családról és hitről, valamint a hosszú és kiegyensúlyozott párkapcsolat lehetséges titkairól.

Dr. Gallai Istvánné: Én Montevideóban, Dél-Amerikában születtem, mert édesapám akkor emigrált 31-ben, mert mérnökként a gazdasági világválság idején nem sikerült neki álláshoz jutnia, és akkor gondolt egy nagyot, olvasta az újságban, hogy kivándorló hajó indul Dél-Amerikába és arra jelentkezett, egy három hónapos spanyol nyelvtanfolyamon vett részt, hogy azért meg tudjon szólalni és Montevideóban úgy szállt le a hajóról, hogy fogalma sem volt, hogy mit fog csinálni. Mérnöki diploma, gépészmérnök, de akkor még az elektromérnök a gépészmérnököknek is része volt, és nagyon szerette az elektromos részt és rádiókkal dolgozott, és valahogy ott sikerült neki elhelyezkednie, hogy először valakinek az üzletében, de nemsokára önálló üzletet hozott létre, és 2,5 év alatt annyit össze tudott gyűjteni, hogy egy kis házat épített magának és elhívta az itthon maradt menyasszonyát, hogy ha Te most is úgy szeretsz mint amikor elváltunk, akkor gyere és szeretettel várlak. És édesanyám – akkor még nem volt divat, hogy egy fiatal lány hajóra üljön, három héten keresztül a hajóval menjen egyedül, elszakadva családtól, otthontól, hazától. És édesanyám vállalta ezt, úgyhogy Montevideóban jött létre valójában a mi családuk, ketten születünk ott.

Riporter: Jóllehet Margó édesapja Montevideóban is megtalálta a számítását, pár év alatt polgári egzisztenciát épített ki ott is. Ha jól emlékszem, akkor 39-ben döntöttek úgy, hogy most akkor elég, visszatérnek Magyarországra. És ebben a döntésben szerepet játszott egy szivartárca, egy cigarettatárca is, amelybe az itthon maradt barátok családtagok a „Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar” idézetet gravírozták, és ez aztán többször visszaköszön a családregényben, a történetben is.

Dr. Gallai Istvánné: Édesapámék is hatan voltak testvérek, édesanyámék is hatan voltak testvérek, és amikor kimentek Amerikába akkor nagyon boldog életet éltek, hisz ott kerültek össze szeretetben, békében, jómódban, azt is el lehet mondani, és ott születettek a gyermekeik és nagyon boldogok voltak. Ugyanakkor fantasztikus fájdalommal gondoltak a hazára, Magyarországra, és a családra. Úgyhogy 38-ban Eucharisztikus Világkongresszus budapesti megrendezésekor úgy gondolták, hogy hazajövünk látogatóba. Igen ám, de azért 4 személynek nagyon sokba került volna az út és ez kútba esett, viszont 39-ben édesapámék akkor kijelentették, hogy most pedig akkor véglegesen hazaköltözünk. Úgyhogy mindent eladott ami ott volt részletre, amiből aztán nem kaptunk meg jóformán semmit, mert 39. szeptember 1-el kitört a háború és megszűnt a kapcsolat Dél-Amerikával. Édesapámék akkor itt indítottak új életet most másodszor immáron a felvidéken Diószeg, Galánta melletti kis falu ahol óriási nagy cukorgyár, szeszgyár, gazdaság volt és ott édesapám a cukorgyári részlegben dolgozott főmérnökként. De hát nem sokáig tartott ez a nyugalom, béke, viszont édesapám nem akart menekülni, mert ő egyszer már ugye elment külföldre és annyira vágyott haza. De amikor hallottuk, hogy a megszállt területeket, mert ezt 38-ban csatolták vissza Magyarországhoz, ugye amit Trianonban elvettek, hogy azokról a területekről, ahol az oroszok bevonultak a magyarokat átteszik a határon a Duna alá.

Tehát volt, akit gyalogosan indítottak és akkor már kishúgom ott született Diószegen, akkor már a három gyermekével nem merte vállalni és az utolsó pillanatban mégis úgy döntött, hogy elindulunk menekülni. Lovas szekéren indultunk el 45-ben, Nagypéntek hajnalán és Nagyszombaton bent voltak Diószegen az oroszok. 5 hétig vonultunk mire végre Salzkammergutban egy szénapajtában kaptunk helyet. Na, az ottani visszás és reménytelen helyzetben is édesapám érezte, hogy itt dolgozni kell. Nem volt más lehetőség elment favágónak, részesedést kapott és azon a részesedésen a parasztoktól meg élelmiszert kaptunk. Úgyhogy soha nem kellett éhezünk, meg hát az erdőben, mezőn megtaláltunk mindenféle ételt, a gombát, a gyümölcsöt, a komlót, a parti laput és anyukám mindentől nagyon finom ételt tudott csinálni. És amikor hazajöttünk aztán 1 év után, Ausztriában jártunk mi iskolába is, úgyhogy ott azért úgy kicsit normalizálódott az életünk, de hát onnan is haza, haza, haza és akkor 1 év után sikerült hazajönnünk.

Riporter: Míg Margó a II. Világháború kezdetén volt ugye 5 éves, addig Pista bácsi már kamaszodó legény volt. Hogy élte meg a II. világháborút, vagy Ön hogy emlékszik vissza azokra az évekre?

Dr. Gallai István: 43-ban érettségiztem Kaposváron a Somssich Gimnáziumban és bizony a háború utolsó éveiben már nagyon gondolkoztam azon, hogy mi lesz a jövő. Két lehetőség volt, hogy vagy a németek győznek vagy az ellentábor és ez mindenképpen kétféle jövőt tett világossá előttem. Az egyik a közgazdasági vonal, ebben a meglévő üzletünk és annak a fejlesztése volt a lehetőség, a másik irány pedig hát anyai ágon villamos kapcsolataim voltak, tehát a villamos mérnökség volt a másik lehetőség. De arra nem gondoltam soha egy pillanatra se, hogy az orosz megszállás az itt Közép-Európában hosszú-hosszú évtizedeken keresztül érvényesülni fog. Arra gondoltam, hogy ha jönnek is az oroszok egy-két hónapig itt lesznek, aztán majd hazamennek. Ezzel szemben itt maradtak egypár évtizedig és ezzel tulajdonképpen mind a két lehetőségem kútba esett és ott álltam 52-ben, amikor a háború utáni kedvező körülmények folytán tervosztályvezető lettem a Kaposvári Vaskombinátban, de 52-ben ez gyakorlatilag megszűnt, és mint kapitalista csemete arra a sorsa jutottam, hogy ott álltam egyetlen gimnáziumi érettségivel a zsebemben, mert a közgazdasági egyetememet nem ismerték el. Hát több éven keresztül ilyen kisebb állásokban tengődtem, végülis annyiban javult a helyzetem, hogy újra érettségiztem elektrotechnikai középiskolában és utána levelező úton elvégeztem a villamosmérnöki tudományokat, és akkor attól kezdve a DÉDÁSZ-nál voltam osztályvezető és hosszú-hosszú 20 éven keresztül munkámmal építettük ki Somogy megyében a villamos rendszert.

Riporter: Egy ilyen tevékeny és sok nehézséggel tűzdelt életutat bejárni, hiszem én is hogy nem lehet az isteni iránymutatás nélkül vagy az Jóisten segítségével nélkül, és Margó írja is több helyen, akár az andocsi búcsúkra ha visszagondolunk, vagy az első jézusélményére egy gyónást követően, bizony fontos ez mert tartást ad vagy reményt

ad, vagy miért fontos Önöknek a Jóisten közelsége vagy ez a meghitt kapcsolat a Teremtővel?

Dr. Gallai Istvánné: Isten szeretetét egész életünkben éreztük. Bármilyen történet, nehézség, probléma, bukdácsolás, Isten mindig tenyerére vett és újból és újból erőt adott, hogy folytassuk az életet öbelé kapaszkodva, övele együtt kézen fogva. Házasságunk kezdetétől, a legelső naptól kezdve mi Pistával közösen imádkozunk minden nap. És ez a közös ima, ami újból és újból feltölt és újból és újból megérezem, hogy Isten bennem és én Őbenne. És ez valami fantasztikus erőt, nyugalmat, békét kölcsönöz a szívünkbe. És ezt próbáljuk sugározni, mint ahogy Hamvas Béla írta, önála olvastam, hogy: „A fény csak annak válik áldássá, aki másnak is ad belőle.” Hát mi úgy érezzük, hogy lépcsőről-lépcsőre a fény felé tudunk közeledni. Írásomnak a borítóképe az valójában a hitvallásomat is tartalmazza. Alulról indulunk, ott még nagyon sok a sötétség, nagyon sok az árnyék, nagyon sok a bizonytalanság. És ha sikerül lépcsőről-lépcsőre följebb és följebb lépni, egyre több a fény, egyre több a világosság, egyre több az erő, és végül a legtetején kinyílik teljesen a fényre és mi is remélem és bízunk abban, hogy nekünk is sikerül eljutnunk az igazi fénybe, az igazi világosságba, ahol Isten vár bennünket.

Riporter: A hitről Pista bácsi is szóljon pár szót legyen szíves.

Dr. Gallai István: Szomszédunkban van Kaposváron a Szent Imre templom és szüleimmel együtt gyerekkorom óta, kisgyerekkorom óta ide jártunk és belém ivódott az istenszeretet és a templom énekkarán 1933 óta énekelek, mert az ének a legszebb imádság és ezzel tudom legjobban kifejezni azt, amit érzek Isten iránt.

Riporter: Kedves Hallgatóink! Mai műsorunkban Dr. Gallai István nyugalmazott mérnökemberrel, Pista bácsival és Dr. Gallai Istvánné Tringer Margit nyugalmazott zenetanárnővel, Margóval beszélgettünk. Most zenei szerkesztőnk Mária-Szabó Eszter nevében is megköszönöm kitüntetett figyelmüket és búcsúzóul Önöktől, Gulyás Lórántot hallották.

Kedves Hallgatóink!

Pannon panoráma című műsorunk elkészítését követően, néhány nappal ezelőtt kapta kollégánk a szomorú hírt, hogy beszélgetőpartnere a Kaposvári Liszt Ferenc Zeneiskola nyugalmazott tanára Dr. Gallai Istvánné Tringer Margit életének 83. évében váratlanul elhunyt. Emlékét most már ez a rádiós beszélgetés is őrzi. Nyugodjék békében!

